

Ramona Micu - Poem cu oameni mari și mici
Seria proză | Colecția Minutar

© 2021 Casa de pariuri literare
www.cdpl.ro

editor: un cristian
redactor: Maria Petricu
producție: Tudor Bogdan Alexandru
DTP: Francisc Baja
concepție copertă: Paul Burcia

typeface Warnock Pro, designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
tipărit la Metropolis, Oradea

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MICU, RAMONA

Poem cu oameni mari și mici / Ramona Micu. -
București: Casa de pariuri literare, 2021
ISBN 978-606-990-226-4

821.135.1

Ramona Micu

Poem cu oameni mari și mici

casa de pariuri literare

Cuprins

De rămas-bun 	5
Bunica 	9
Sunt o mamă rea, asta sunt	12
Nopti albe	15
Turnee, trofee	18
Din Paphos, cu dragoste	20
Poșeta roșie 	24
Tata	27
Goană	30
Accidentul	33
Cămașa albă	36
Gânduri printre rânduri	39
Cândva, la un capăt de lume	44
Toamna	47
Rezultatele	50
Femei	53
Noapte de vară	57
Liniște	60
Oameni și câini	64

Ramona Micu (n. 1979) a absolvit cursurile Facultății de Litere (secția Limbi Moderne Aplicate) din cadrul Universității Transilvania din Brașov, după care a explorat diferite alte domenii: a fost preparator și asistent universitar în Politehnica din București, a ținut cursuri prin diverse companii, a lucrat ca specialist în logistică într-o companie de distribuție de produse farmaceutice. Mai mult decât orice, de zece ani e mamă. Are trei copii, alături de care râde, plânge, aleargă și se joacă în fiecare zi. Din 2016 participă la întâlnirile *Creative Writing Sundays*, organizate de *Revista de povestiri*. A publicat on-line mai multe povestiri, pe platforme literare precum: <https://www.revistadepovestiri.ro>, <https://www.litero-mania.com>, <http://tiuk.reea.net>.

De rămas-bun

AM UN METRU CINZEȘOPT ȘI CINZEȘPATRU de kilograme, din care două opt sute se estimează c-ar cântări Georgică. Adenocarcinom cu celule clare, a zis doctorul. Inoperabil. Ar fi bine să vă împrieteniiți, o să fiți împreună pentru totdeauna. Adică pentru încă două-trei luni, cât se pare că o să dureze totdeauna-ul meu. Ne împrietenim, se poate, dacă e musai, cu plăcere. I-am zis Georgică de la primul meu câine. Cu care alergam toată ziua prin curte, dacă îmi rupeți florile vă rup și eu urechile, zicea mama. Când mă simt singură, mă mângâi cu mișcări circulare pe burtă, cred că Georgică se bucură. Doar cred, nu am de unde să știu, nu e ca și cum aș putea să văd ce se întâmplă, deocamdată înăuntrul meu e diferit de înafara mea. Și, oricum, nici înafara mea nu prea mai știu cum arată, de când mi-a căzut aproape de tot pleoapa de la ochiul stâng nu mă mai uit în oglindă. Ce să văd. Parenchim cerebral, a zis doctorul. Pe ăsta l-am botezat Cornel. Cum îl chema pe iubitul meu din clasa a doua, iubit adică eu îl iubeam pe el, mi se înroșeau obrajii când îl vedeam și făceam inimioare cu bățul în țărână, în care scriam câte un C mare de mână, cu bucle frumos rotunjite, cum ne învățase doamna la școală, așa, cu grijă, dacă vreți să luați zece la caligrafie. De la ce vine C, mă întreba rânjind cu subînțeles vecina Ela, dacă nu-mi dai și mie din zahărul tău candel, te spun. De la ceva, îi răspundeam strângând pumnii, și trăgeam linii ascuțite peste C-ul meu frumos rotunjit, să dispară înainte să-l mai vadă și altcineva.

Camera în care locuiesc e mică și întunecoasă. Cea mai mică chirie pe care am găsit-o de pe o zi pe alta, fără bucatărie, la ce mi-ar folosi, dar cu baie proprie. Singura condiție la care am ținut, să vomit în

pace, fără oameni care să aștepte să ies din budă ca să se spele pe dinți. Destul că am spectatori pe-afară, vă simțiți bine, doamnă, da, minunat, vomit doar ca să mă întrebe cineva cum mă simt, măcar acasă s-o fac în intimitate. Mi-am adus vreo trei cărți, câteva haine, o cană, o farfurie, o lingură, o furculiță și-un cuțit. Nu că aş putea citi. Sau mânca. Sau orice altceva. Actele, cardul, telefonul pe care-l țin mai mult închis și încărcătorul. Toate stau îngrămădite pe și sub o măsuță de cafea. Singurul obiect de mobilier, în afară de canapeaua pe care zac. N-am spus nimănui unde sunt, am lăsat doar un bilet scurt, să mă lase în pace, nu mai vreau să văd pe nimeni, la ce bun. Când va veni timpul, nu-i bai, sunt sigură că o să-i anunțe careva.

Încerc să petrec cât mai mult timp afară. E încă februarie, dar au ieșit deja ghiociei și aerul a căpătat transparența aia strălucitoare de început de primăvară. Nu pot să dorm, așa că mă plimb cât mă țin picioarele. Cu pauze dese, mai zac pe câte-o bancă, mai sprijin câte-un perete, mai îmbrățișez câte-un coș de gunoi, ce scârbos, înainte mi-aș fi frecat mâinile cu cînșpe șervețele umede și-aș fi căutat disperată prima toaletă, să mă spăl. Toată ziua, uneori și noaptea. Deși pe întuneric mi-e un pic frică, vârcolacul malefic și-ncă vreo treizeci de monștri mă urmăresc uneori pe străzile pustii, mai ales pe unde neoanele stradale pâlpâie a fantome. Plus niște tâlhari feroce. Dar de ăștia nu prea mi-e teamă. Ce-ar putea să-mi ia. Telefonul, cel mai ieftin *smartphone* pe care îl aveți, ăsta e ok, doamnă, dacă îl luați pentru copil, nu-i trebuie lui cine știe ce *display* sau memorie, hm, și eu sunt tot un fel de copil, deci da, e bun ăsta, două sute nouășnouă de lei, echitabil, ce să zic. Banii, pe bune acum, ce să mai fac cu ei de acum încolo, să-mi iau o casă, o mașină, un ceas de fițe sau ce. Viața, ha ha.

Cel mai des mă învărt prin Parcul Icoanei. Îmi plac aleile înguste, clinchetul pe care îl fac tălpile de la bocancii mei de armată lovindu-se de pietricelele alburii și ghereta de la intrare. Înăuntru, o lume întreagă. O banchetă acoperită cu pătură înflorată, o tăblie care ține loc de măsuță, un televizor, o pungă legată la gură în care poți ghici contururi de conserve. De la o vreme, paznicii au început să mă salute. Nu chiar un bună ziua cu toată gura, dar mici gesturi de

recunoaștere, o înclinare a capului însoțită de-un zâmbet, de-astea. De câteva ori, unul dintre ei a încercat chiar să schițeze o conversație, ce soare frumos, a venit primăvara, i-aș fi răspuns politicos cum m-a învățat mama în ăia șapte ani de-acasă dacă nu m-ar fi înecat voma, umblu cu rola de pungi după mine mai ceva ca stăpânii de câini, ăștia ba au, ba se prefac că n-au văzut, n-au auzit. Doar că eu le folosesc înainte, nu după.

Într-o zi, după ce o să găsesc unde să-l printez – l-aș scrie de mână, dar mi-e teamă că n-o să-l ia nimeni în serios, cine mai scrie de mână în zilele noastre –, o să-l rog să mă lase să lipesc pe geamul de la gheretă anunțul pe care îl tot distribui de vreo zece zile de pe contul meu fictiv de Facebook pe toate grupurile la care m-am putut gândi, fără niciun succes. *Răscumpărare mare pentru cel care returnează o husă de haine, pierdută în dimineața zilei de 15 februarie, în jurul orei 4:30 dimineața, în zona McDonald's din Bd. Magheru – Piața Romană. Pe umerășul de plastic alb, se află o rochie bleumarin și un sacou negru, cu căptușeală roșie, măsura 50.*

Ce e așa important la hainele astea, o să mă întrebe el, de ce să dai recompensă pentru ele, nu mai bine îți iei altele de banii ăia. Și, oricum, ce naiba căutai cu husa de haine după tine în miezul nopții, nu vezi că de-abia te ții pe picioare, la ce îți trebuia. Și nu-mi spune că porți cizme la haine, pe bune acum. Nu vă bateți capul, o să-i răspund, știu eu de ce. Și poate o să mă lase să-l lipesc, parcul e relativ aproape de Romană și e destul de circulat, nu se știe niciodată, până la urmă ce rău poate să facă.

Știu eu de ce e un fel de a spune. De fapt, n-are niciun sens. Dar pe bune dacă e treaba cuiva. Uite, vreau hainele alea pentru că sunt singurele pe care le-am luat de acasă, în afară de alea de pe mine și de câteva mărunțișuri, chiloți, șosete, trei tricouri. Ce mai contează că le-am pierdut din prima noapte, încă înainte să ajung în noua mea casă, când umblam de nebună pe stradă și m-am oprit doar de două ori, o dată pe Podul Basarab, unde am stat cu husa agățată de umeri și m-am uitat de sus la trenuri, peste calea ferată, în timp ce mașinile vâjâiau pe lângă mine, ce-ar fi să mă arunc, să termin acum cu toate, m-am gândit, și a doua oară în față la Mc, că nu mă mai

țineau picioarele și m-am așezat pe-o bancă, de unde cel mai probabil am plecat fără ele, că dimineață când am intrat în casa mea cea nouă, mă rog, casă e mult spus, în camera mea cea nouă cu baie, nu le mai aveam, oricum le-am luat din greșeală, deschisesem dulapul și înșfăcasem la întâmplare un umeraș, ceva de aici de care să mă agăț dincolo, și, din tot ce era, nimerisem peste ținuta maică-mii de nunți, botezuri, înmormântări, las-o acolo în dulap, mamă, și-așa nu mă duc nicăieri fără voi. Important e, înainte să ies pe ușă, luasem din dosar scrisoarea medicală și-o îndesasem în buzunarul de la husă, ăla în care se pune bilețelul cu numărul când le duci la curățătorie, să nu ți le încurce, și n-am niciun chef să mă duc înapoi la spital după alta, dacă mă opresc ăia să mor acolo. Aia pe care scria negru pe alb ce am. Aia pe care vreau s-o pun în portofel, lângă acte, împreună cu biletul de rămas-bun la care mă tot gândesc, o să-mi fie dor de voi, dragilor, lipiți-mi-o pe cruce, să nu mai întrebe nimeni de ce a murit, săraca, n-avea nici patrușcinci de ani, să citească dracului și să tacă.

Scanează următorul cod QR și ascultă proza în lectura autorului:

Bunica

ÎN SĂPTĂMÂNA ÎN CARE A ÎMPLINIT șaiszeci și cinci de ani, bunica și-a cumpărat sicriu. De ales, l-a ales din prima: mititel, că nici eu nu sunt mare, maică, să-l ducă ușor pe umeri nepoții, cu mânere, deschis la culoare. Dar la preț tare greu s-a înțeles cu vânzătorul. Două ore a stat să se tocmească. Și nu fiindcă era prea scump, ci pentru că nu înțelegea să dea pe-un lucru atât cât i se ceruse, parcă nu știu eu că ăștia vor să ia și pielea de pe tine. Până la urmă, plecase cu învoiala făcută pentru o reducere de zece lei și o coroană gratis. Sicriul venise în urmă, cu căruța vecinului Petrache, căruia bunica îi dăduse drept plată o sticlă de țiucă. Peste sicriu, coroana de plastic, cu asta ce mai faci, femeie, că doar n-ai de gând să mori mâine, o întrebasese bunicul, dar ea pufnise ușor, mi-a dat-o pe degeaba, și o ținuse într-un cui vreme de câțiva ani, până când aproape că nu mai rămăsese nimic din ea. Sicriul a stat și el ani buni în pod. O dată pe an, toamna, când se urca să pună strugurii la uscat, bunica deschidea capacul și curăța interiorul. Pânza albă care îl căptușea devenea tot mai galbenă, iar după vreo trei toamne se rupsese fâșii, n-are nimic, asta să fie paguba, îmi puneți voi alta.

Când a murit bunicul, vărul Gigi a zis să-l punem în sicriul ei, dar bunica n-a vrut, ăsta e al meu, ales de mine, cum să i-l dau lui, ce, el nu putea să-și cumpere, da' mai bine a băut toți banii, că s-or găsi niște proști să-l îngroape. Bunicul oricum n-ar fi încăput în sicriul ales de ea, că era un munte de om, dar vărul Gigi se gândise să mai scutească o cheltuială, îl înghesuim noi cumva și-apoi om vedea ce facem când moare baba. Când fusese să-i sape groapa bunicului, gro-parul o chemase, hai, tanti Lino, să vezi unde-o să te duci când te-oi

duce, dar bunica clătinase din cap, fă-o îngustă, Costele, de-un om, că pe mine nu vreau să mă îngropați lângă el. L-am suportat destul în viață, cinzeșdoi de ani, lăsați-mă măcar când mor să nu-l mai văz, fă-i lui groapa aici și mie, când mi-o suna ceasul, să mi-o faci colo, în deal, sub salcie, să nu mă bată soarele în cap. În zadar încercaseră mama și cu mătușă-mea s-o răzgândească, o să te vorbească tot satul, mamă, ea rămăsese neclintită, nu vreau lângă el, nu vreau și pace.

Sicriul a putrezit cu mult înainte ca ea să moară, doar că în ultimii ani nu s-a mai putut urca în pod, așa că a murit liniștită, am tot ce-mi trebuie, mamă, voi doar să mă îngropați. În noaptea aia, după ce tata m-a luat în brațe din patul cald, trebuie să te muți dincolo, a murit bunica, iar brațele lui au rămas cumva prinse de mine mult timp după aceea, n-am mai putut să dorm. M-am ridicat după o vreme și-am mers în sală. Lumânările aprinse aruncau umbre pe pereți. Femeile venite la priveghi spuneau povești de groază. Sufletele morților intrate în câini, zburând peste case, urmărindu-i peste tot pe cei vii. O să se transforme în strigoi și-o să vină noaptea să-ți bată în geam, îmi sunau în urechea dreaptă vorbele mătușii Florina. Nu există strigoi, ai încredere în mine, îi răspundea mama în cealaltă ureche, dar inima îmi bătea mai cu putere înspre partea mătușii. Bunica nu mai era bunica, era un suflet care avea să mă bântuie măcar până la șase săptămâni, când, dacă avem noroc, își va găsi liniștea în lumea de dincolo. Am stat pe un scaun dinspre ușă până dimineață, tremurând de frică. Aș fi plecat de acolo, dar nu avea cine sta cu mine, iar noaptea era întunecoasă și adâncă, morții toți ne priveau de după geam.

Bunicul cu pantalonii peticiți în genunchi, mătușă Nina cu basmauă cu flori acoperindu-i părul creț, unchiul Pandele, mort până să împlinească un an, cu mult înainte să fie cuiva unchi, cu ceva timp înainte să fie cuiva chiar și frate. De la el nu există nici măcar o poză, așa că tot timpul mi l-am imaginat ca pe Sandu, vecinul de peste drum, mic, mucos, cu pantalonii mereu rupți în genunchi. Cum e să-ți moară copilul de mic, o întrebam pe bunica într-o zi, să fi fost de sărbători, când aprindeam lumânări în cimitirul de la marginea satului. Ei, parcă eu mai știu, îmi răspunsese bunica ridicând din umeri, a fost demult, eram tânără, lasă, că faci altul, mi-a spus soacră-mea, și pân' să se facă

anul am și făcut. Așa i-a fost lui dat, doctori nu erau în sat, am chemat o moașă să-l vadă, dar degeaba, frigea ca focul și în două zile dus a fost. Așa era pe-atunci, făceai mulți copii, că nu știai câți o să aibă zile. După el n-am prea suferit, era mic și mai mult îl crescuse baba, soacra lu' soacră-mea, că noi plecam pe câmp și ea rămânea acasă să vadă de el. Dar după tușă-ta Nina tare am mai plâns, cu ea mă mai sfătuiam și eu, ce facem de mâncare, unde ascundem cheia de la beci să nu bea omu' tot vinul, era fată mare, de măritat, când a căzut din căruță și-a murit. Vreun an-doi după aia am tot vorbit cu ea, mi se părea că e lângă mine, unde punem, Nino, țealele-astea la zvântat, o întrebam când veneam cu coșul de la râu. Dar ea era moartă de tot, nu-mi răspundea nimic, nici în pământ n-a mai rămas nimic din ea, degeaba punem, maică, flori la morminte, nu mai are cine le miroși. Patru copii avusese bunica, și doar doi rămaseseră după ea.

Când s-a luminat, am răsuflat ușurată. Era o zi călduță de vară și groparul se adăpostea sub salcie în timp ce săpa. Din sicriul ei nou, cumpărat de mama în dimineața aia, bunica stătea încremenită, îmbrăcată în hainele alea bune, în timp ce câteva zeci de oameni își luau rămas-bun.

Scanează următorul cod QR și ascultă proza în lectura autorului:

Sunt o mamă rea, asta sunt

EȘTI O MAMĂ REA, PLEACĂ, O SĂ-MI IAU ALTĂ MAMĂ, DE LA MAGAZINUL DE MAME O SĂ-MI IAU.

În mintea mea, lucrurile sunt perfecte, copiii zâmbesc fericiți la soare, casa strălucește de curățenie, jucăriile stau frumos aliniate pe rafturi, mâncăm numai quinoa și chia și salate cu omega trei, ne plimbăm prin locuri înșorite și râdem, dansăm, suntem fericiți. În realitate, beau cafea cu lapte și mult zahăr, mâncăm pe ascuns ciocolată și șaorma, zac, toc legume și învârt în oale gigantice de ciorbă, fac teme și țin, rău țin, tare țin, acum am citit despre Anca și Aurel care culeg plante medicinale, acum trei secunde, cum naiba nu știi, regret, îmi pare rău, puiule, hai să mâncăm o înghețată, veghez, iar tușește cel mare, a făcut temperatură cel mic, vomită cearșafuri și perne și covoare și podele, cât poate, frate, să vomite un copil. Zi după noapte după zi după noapte. Aș putea avea trei joburi, aș putea avea cancer, aș putea avea o familie veselă de păduchi în păr, cine să mai știe.

Ai vrut copii, acum crește-ți-i, mi-a spus mama.

Ai renunțat la serviciu ca să stai cu copiii, acum crește-ți-i, mi-a spus partenerul de viață, aruncându-și pe umăr rucsacul cu laptopul plin de rapoarte și prezentări și aplicații.

Mi-i cresc, am zis. Și-am desenat, și-am construit castele din cuburi pe podelele lipicioase, și-am inventat povești cu maimuțe care aruncă de la balcon cu bomboane colorate, huh, ce e asta, plouă cu bomboane.

Oamenii vorbesc de lucruri plictisitoare, de matematică, cât fac doi plus doi, de-astea, dar eu vorbesc despre iubire, mami, și despre jocuri, și despre supereroi. Îmi mai spui o poveste, te rog? Te roooog.

A fost o dată ca niciodată un dințișor de lapte. Vreme de mai bine de cinci ani, fusese al unui băiețel cu ochii mari, care trăia împreună cu familia lui într-un oraș cu străzi înguste, undeva departe, într-o țară înșorită. Băiețelul avea grijă de el, îl spăla bine de două ori pe zi și nu îi dădea acadele. Totuși, într-o bună zi, dințișorul a simțit că venise vremea să plece, așa că s-a clătinat ușor, după care s-a lăsat extras de o mână pricepută de dentist.

Ce înseamnă extras, mami? Înseamnă scos afară.

Băiețelul l-a luat acasă și l-a pus sub pernă, pentru zâna Măseluță. Zâna a venit într-o seară târzie, i-a luat dințișorul și a plecat cu el în zbor peste case și străzi. Cum era târziu și era obosită, a ațipit o clipă și a scăpat fără să-și dea seama dințișorul, care s-a rostogolit o vreme pe pământ, înainte de a se opri în iarbă. Văzându-se acolo, dințișorul a răsuflat ușurat.

Cum adică a răsuflat ușurat? Adică s-a liniștit, a respirat adânc și nu i-a mai fost teamă.

Nu pentru mult timp însă, pentru că un lătrat l-a adus repede în stare de alertă. Doi canini ascuțiți îl priveau dintr-o gură mare de câine, uite așa, iar dințișorul nostru a început să tremure de frică. Din fericire, câinele și-a găsit repede altceva de făcut, iar dințișorul s-a rostogolit ceva mai departe, la adăpost. Spre dimineață, un pantof neatent l-a aruncat cu boltă într-o încăpere întunecoasă. După o vreme, s-a făcut lumină. Încăperea s-a dovedit a fi o rachetă, cu care un explorator curajos voia să cucerească spațiul. Așa a pornit dințișorul într-o uimitoare aventură prin univers.

Continuarea în episodul următor.

Mai spune-mi, mami, te rog. Te rog.

Măine, puiule, e târziu.

Mami, pot să cânt? Cântă, puiule, cântă.

O iubesc pe mami, mami e frumoasă, chiar dacă țină la mine, mami e obosită, dar și eu sunt obosit, dar mami e frumoasă și bună și o iubesc și când să fiu mare o să fiu ca mami sau poate nu chiar ca mami, eu o să mă port frumos cu copiii mei și când o să mor mami o să mi-l pună pe Badi dinozaurul în cutia aia în care se pun morții, dar dacă o să moară mami înainte atunci o să mi-l pună copiii mei,